

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 11 грудня 1980 року № 147 (2875).

Ціна
2 коп.

ВИВЧАЄМО ПРОЕКТ ЦК КПРС

СЛОВО ПРО ГЕКТАР

У молодого комуніста Василя Гершкована за плечима чимало пройдених шляхів, хоча ще недавно здається, був у вірі шкільного життя, недавно комсомольці всього класу поклалися лишитися в селі, біля землі, берегти і засівати її. Клявся й Василь. І дотримав слова. Вивчився на шофера, служив у Радянській Армії. Після звільнення в запас пішов учитись на агронома, щоб бути ще ближче до землі. Бувало, приїде на нічлику — не відпочиває, а зразу ж у поле до людей, на роботу.

Тепер наймолодший у колгоспі (а може, й у районі) керуючий відділом, Володар трьох тисяч гектарів землі, завзятий, трудолюбивий. Нині в дуже складних умовах разом з товаришами закінчує збиральні роботи. Добре знає техніку, вже дбає про її ремонт, про майбутню весну. Кожен про нього каже лише одне: Василь молодий, та ранній. живе любов'ю до землі!

А Василь — у неспокої. І в радості:

— Знаєте, скільки сил нам додав проект ЦК КПРС до XXVI з'їзду партії! Ми відрізу ж почали вивчати «Основи напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року». Вивчати глибоко, ґрунтовно бо це ж наша програма... Я особисто спинився на п'ятому розділі — «Розвиток агропромислового комплексу».

І вже при першому вивченні цього розділу механізатори висловили спільну думку — за всім цим завжди треба бачити гектар, збільшувати його врожайність, його віддачу. Ми вже настільки озброєні, що для нас, скажімо, врожайність у 40 центнерів з гектара повинна стати нормою. Найгостріше наше завдання — використувати кожен гектар землі, бо ще чимало її гуляє й у нашому колгоспі.

По-друге, необхідно добре обробляти цей гектар. Узяти хоча б колгоспні агролабораторії. До чого зводиться вся їхня діяльність? Зробити аналіз насіння взяти пробу озимини з посівів — та й усе.

А треба націлити їх на гектар. Як, наприклад, вносяться добрива під буряки? На всю площу — однакова доза. Але ж не всюди однакова земля: одному полю потрібно більше азотних добрив, іншому — калійних чи фосфорних. Робота складна, та іншого шляху нема, якщо мрієш про високі урожаї.

Обговорювали ми й питання збільшення виробництва продукції тваринництва. В нашому колгоспі вихід її ще низький. І знову зринає мова про гектар, про меліорацію земель. Понад Віссю луки й луки. Сотні гектарів на лівому й правому берегах. Навіть за смугою відмежування від річки. Як вони використовуються? Там весною, літом, восени випасють худобу. Якщо весною там є трава, то потім зостається витоптана земля, і практично нічим її восени худобу виганяють на прогулянку... Може, й необхідно частину ділянок над річкою залишити для такої потреби. А більшу треба-таки осушити, засіяти травами — люцерною, конюшиною. Такий гектар може дати по три-чотири укоси на рік. І знову — не всюди гектари однакові. Є піщані, є чорнозем, є й солонці. Знову слово за агролабораторіями...

Цікаве, продумане слово Василя, його товаришів. Проект зачепив серця, сповнів їх гордістю. Є така партія — розум, честь, совість епохи, яка живе турботою про людей.

Дивись на Василя, на його роботу на неспокоїному молоді — і виникне один висновок: молоде зробить усе, щоб плани партії були втілені в життя, щоб гектар заряснів багатим урожаєм.

М. МОРОЗ.

с. Панкєве
Новомиргородського району.

СТАРТИ ЗИМОВОГО ДНЯ

ПЕРША КОЛОНКА

Коли учня Кіровоградського машинобудівного технікуму Василя Шила спитали, як він зумів за короткий строк виконати норматив кандидата в майстри спорту з легкої атлетики, він, не замислюючись, відповів:

— Тренуюся цілий рік. У мене немає міжсезоння. Так і його одноклубник Віталій Мельник, що став чемпіоном області з багатоборства ГПО; так і всі його одноклубники, для яких створено належні умови, щоб цілорічно без пауз удосконалювати свою майстерність, дарувати собі бадьорість. Бивав перший сніг, але не перестали тренуватись легкоатлети. Працюють на тренажерах велосипедисти, на відкритому повітрі готуються до поєдинків із зимового багатоборства ГПО ті, хто успішно складає залік з фізичної та військово-технічної підготовки. Розроблено графіки лижних агітпробів, що присвячуються XXVI з'їздові КПРС, лижних кросів, походів вихідного дня. Окрема програма для любителів хокею, катання на ковзанах.

У Кіровограді порівняно з минулими роками розширюється географія спортивних об'єктів для проведення змагань узимку. В розпорядженні спортсменів обласного центру буде десять зразкових хокейних майданчиків, тридцять три тимчасових для катання на ковзанах. У місці працюватиме десять пунктів прокату зимового спортивного інвентаря.

Але цього ще не досить. Треба, щоб усі ці бази кликали до себе молодь, зокрема підлітків. Тож їх, бази, слід належно оформити, принарядити, освітити.

По-новому мають зорієнтуватися комітети комсомолу, ради колективів фізкультури. Важливо, щоб зимові старты починалися не стихійно, а були ретельно підготовлені й організовані. Тут повинні сказати своє слово шефи з підприємств, вищих навчальних закладів, провідних спортивних клубів, які зобов'язалися працювати з юними спортсменами за місцем проживання. Потрібно допомогти обладнати майданчики біля гуртожитків, загальноосвітніх шкіл. А побутовці, комунальники, працівники торгівлі повинні подбати про місця, де б учасники змагань могли переодягнутись, обігрітись, випити силляку чаю. Біля великих хокейних майданчиків можна поставити для цієї мети вагончики.

Своя програма у сільських спортсменів. З Гайворона, Ульяновки, Світловодська нас повідомляють, що нині обладнуються хокейні майданчики біля сільських будинків культури, загальноосвітніх шкіл. Та є й такі передбачення: місця для катання на ковзанах, для хокеїстів у багатьох селах збираються «відкрити» на ставках, річках, що еквіруються льодом. Тут потрібна особлива опіка старших товаришів, учителів, комсомольських активістів. Повсякчас треба стежити за якістю льоду, за його товщиною тощо.

Зима, зимові старты. Вони не тільки для лижників, ковзанярів, юних хокеїстів. Крім змагань на приз клубу «Золота шапка», всюди мають пройти поєдинки за програмою зимової спартакіади «Юність». Не буде, скажімо, снігу. То чому б не провести турніру з міні-футболу в спортзалах!

Уже котрий рік комсомольські й фізкультурні працівники Світловодська практикують узимку старты вихідного дня з виїздом за межі міста. Цього року вони планують організувати дозвілля молоді на базах піонерських таборів, що розташовані на берегах Кременчуцького моря, в лісі. Інша адреса у них — парк культури і відпочинку імені Т. Г. Шевченка. Тут підготувалися до проведення змагань лижників, ковзанярів, юних хокеїстів. Незабаром почнуться цікаві поєдинки на санчатах. У Кіровограді поки що діяльної підготовки до таких змагань не видно.

Одні з найбільш відповідальних змагань, що чекать юнаків і дівчат області, — республіканські молодіжні спортивні ігри. Від того, в якій напрузі будуть спортсмени взимку, залежатиме їхній успіх на цьому спартакіадному турнірі. Тож хай зорієнтуються і визначать для себе поле діяльності кожен — спортсмен-майстер, спортсмен-початківець, комсорг, фізорг, кожен із нас.

Зима кличе на старты.

Рядок у рапорт

ХРОНІКА УДАРНИХ
БУДНІВ

ПЕТРОВЕ

Ще до 110-ї річниці з дня народження Володимира Ілліча Леніна справився комсомольсько-молодіжний колектив цеху пошиття верхнього одягу Петрівського райнобуткомбінату із завданнями десяти п'ятирічки, за що його нагородили Почесною Ленінською грамотою. Стаючи на ударну передз'їздовську вахту дівчата вже працювали в рахунок першого року п'ятирічки наступної.

Про те, щоб пошитий шмат одягу мав сучасний

вигляд, щоб був зручним і красивим, дбають молоді виробничниці перш за все. Вей сімнадцять дівчат цеху постійно працюють над підвищенням свого фахового рівня, цікавляться новинками моди.

Приклад у труді показує швачка Надія Титер. Вона — комсорг колективу, заступниця всіх його ударних справ. Її нагородили знаком ЦК ВЛКСМ «Майстер-умілець». У листопаді завершила виконання свого особистого річного завдання.

У дружному дівчачому колективі всі такі ж, як Надія, завзяті й умілі. Не перший рік працює тут комсомолка Ліда Короткова, депутат районної Ради народних депутатів. Вона майже одночасно з Надією виконала завдання п'ятирічного року, удостоїлася знака ЦК ВЛКСМ. «Молодий гвардієць п'ятирічки». Багато добрих слів можна сказати про роботу комсомолки Надії Сорокіної та інших.

Підхопивши ініціативу «Жодного відстаючого пору!» і включившись у змагання під девізом «XXVI з'їздові — 26 ударних вахт», дівчата з Петрівського комбінату роблять усе для того, щоб задовольнити запити замовників — трудівників політ. форм і підприємств району.

В ЧОРА В ПАЛАЦІ КУЛЬТУРИ ІМЕНІ КОМПАНИЙЦЯ М. КІРОВОГРАДА ВІДБУВСЯ ОБЛАСНИЙ ЗЛІТ АКТИВУ ТРУДОВИХ ОБ'ЄДНАНЬ СТАРШОКЛАСНИКІВ І ВИПУСКНИКІВ ШІЛІ, ЯКІ ПРАЦЮЮТЬ У НАРОДНОМУ ГОСПОДАРСТВІ.

Понад 250 представників кращих учнівських виробничих бригад, таборів праці й відпочинку, шкільних лісництв, ремонтно-будівельних бригад, ветерани праці, керівники обласних організацій, секретарі райкомів комсомолу, працівники органів народної освіти зібралися для того, щоб підбити підсумки роботи за час п'ятої, трудової чверті, по-

Уроки вдячного поля

ділитися набутим досвідом, планами на майбутнє.

З доповіддю «Про діяльність трудових об'єднань старшокласників у 1980 р. та зведення на 1981 рік» виступив заступник завідувача обласним відділом народної освіти В. О. Чекарьов.

Вимпелами ЦК ВЛКСМ «Кращий учнівський виробничий бригаді», «Кращому трудовому загону», «Кращому шкільному ліс-

ництву», дипломами Всеукраїнського штабу літньої трудової чверті «Мій труд є внесок в труд моєї республіки», грамотами обкому ЛКСМ України та обласно і грошовими преміями нагороджено учнівський виробничий бригаду Богданівської середньої школи № 1 імені В. І. Леніна Знам'янського району, табір праці й відпочинку середньої школи № 5 м. Кіровограді «Старт», шкільне лісництво Богданівської десятирічки

№ 2 Знам'янського району. А перехідний Червоний прапор обкому Компартії України та обласному присуджено учнівській виробничій бригаді першої Богданівської десятирічки імені В. І. Леніна Знам'янського району.

На зльоті виступив секретар обкому Компартії України А. І. Погребняк.

У роботі зльоту взяли участь заступник голови виконкому обласної Ради народних депутатів Є. М. Ча-

баненко, секретар обкому ЛКСМУ Л. Дротянко.

Т. КУДРЯ.
На знімку: на зльоті зустрілися і познайомилися юний лісник шкільного лісництва Богданівської десятирічки № 2 Знам'янського району ВІТАЛІЙ КРАВЧЕНКО (зліва), ланкова шкільної виробничої бригади Богданівської середньої школи № 1 імені В. І. Леніна Знам'янського району ВІКТОРІЯ ЛІТВІНЕНКО і член шкільної виробничої бригади Комишуватської середньої школи Новомиргородського району АНДРІЙ ПОПОВИЧ.

Фот. В. ГРИБА.

Аспекти моралі цікавили О. О. Ермоленка з дитячих років. Нині Олександр Олександрович працює старшим інженером Кіровоградського Вищого льотного училища. Роботи доволі, але жодне питання улюбленої теми не проходить повз його увагу. А ось уже чотири роки він веде в училищі гурток «Основи комуністичної моралі». За плодотворну працю на пропагандистській лінії О. О. Ермоленко нагороджений медаллю ЦК ВЛКСМ «Комсомольським знаменем».

Фото В. ВЕ-РЕТЕННИКОВА.

СТО ДОРІГ — ОДНА ТВОЯ

Крок до майстерності

Не так давно учні Кіровоградського МІТУ № 6 Володимир Самойленко, Григорій Чорний, Володимир Іванов та інші на занятті гуртка вирішили відтворити в мініатюрі сівалку РТТ-4.2. Очолив роботу молодих гуртківців майстер виробничого навчання Павло Петрович Тюпа, який проводить з учнями практичні заняття на заводі «Червона зірка», де ці сівалки виготовляють для колгоспів та радгоспів.

Працювали хлопці з натхненням. І ось модель готова. Вийшла вона на славу. Якби не малі розміри, можна було б подумати, що вона тільки що вийшла з цехів заводу. «Відаємо її на виставку в Москву», — вирішили хлопці. Як вирішили, так і зробили. Діюча модель сівалки, виготовлена юними кіровоградцями, сподобалась і була удостоєна Диплома ВДНГ СРСР першого ступеня, а хлопці, які її робили (їх сорок чотирьох), одержали свідоцтва юних учасників ВДНГ СРСР. Шістнадцятьох учнів нагороджено медаллями виставки.

А потім учні профтехучилища приступили до виготовлення нової, складнішої моделі сівалки СУПН-8. Разом з ними працював і їхній наставник, майстер «Золоті руки» Павло Петрович Тюпа. Трудилися хлопці з волею. Їхня запальна мрія — щоб і ця модель удостоїлась високої нагороди.

Але це не головне. Головне те, що, виготовляючи модель, хлопці ближче знайомляться зі своєю майбутньою професією, вчаться володіти інструментом, працювати за верстатами, читати креслення, вивчають принципи дії машини. Все це допоможе їм у недалекому майбутньому, коли вони, як і їхні старші товариші Володимир Самойленко, Григорій Чорний, Володимир Іванов, котрі вже набули спеціальності, прийдуть на завод.

К. ДРОЗД.

м. Кіровоград.

НА УДАРНИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ

ЗАПАЛЮЮЧИ ЩАСЛИВІ ВОГНІ

Серед лідерів передз'являється вахти комсомольців «Атомаша» бригади електромонтажників Г. Піварюнаса значиться не випадково. Надійність, лідерство, високі темпи роботи — «фірмова» марка одного з працівників всесоюзної будови колективів.

УСІ ШЕСТЕРО — особливий склад комсомольсько-молодіжної бригади — зібралися у вагончику. Бригадир почав п'ятихвилинку.

— Завдання: до 14.00 підготувати об'єкт до здачі перевірки комісії. Пройдемо зали, спальні, кімнати, поставимо плафони і розетки. Після 14.00 переходимо на інший об'єкт. Ретентуємо побутівку...

Гентаугас Піварюнас твердо переконаний, що робота на великій комсомольській будові впливає на становлення характеру. Тут молода людина швидко мужніє, очищується від усього наносного. Переконався в цьому у бригадіра був час. Лауреат премії Ленінського комсомолу, він пройшов велику школу всесоюзних ударних. З півтисняком ЦК комсомолу Литви будували Тельяті, Набережних Чозанх. Враховуючи досвід, йому й у Волгодонську відразу запропонували бригадирство.

Спочатку довелось нелегко. Хлопці у бригаді не мали практики роботи на панельних будинках, потрібно було їх навчити. Вчитель Гентаугас виявився суворим і пунктуальним, та коли у хлопців щось не виходило — частіше винуватив себе, разом з усіма брав у руки підручники.

Він присікпілював приймач роботи кожного, іноді так присікпілював, що хлопці обиралися.

— А Гентаугас же має рацію, — переконував комсорг Володя Чечин, — у нас іде за одним потоком. Двадцять чоловік. У Набережних Чозанх справляються вчотирьох, у Волгодонську вчотирьох, у нас вчотирьох.

Темпи нікудишні, —

казав йому п'ятихвилинці бригадир і через місяць, і через два, — єдина віха — на яку німає нарікань.

За перший будинок навіть вагалася, що їм поставити «добре» чи «відмінно». Бригадир вирішив сумніви:

— Для початку досить і «задовільно».

А неадекватні, визнаючи робітничу зрілість молодих електромонтажників, розбили їх на дві групи. Ось коли жарко довелось хлопцям: сьогодні вся бригада складає по всьому будинку електрику, потім її ізолює, пров'являє. Коли день, два і три виконаєш одну роботу — звикаєш до неї, прискорюється темп.

— Діждався бригадир, ушістьох стали за двома потоками встигати, позаду залишили камізацький темп, — усміхається Саша Васильєв, названий сьогодні найкращим по професії.

...Вечорі. Бригадир дає відпустити хлопців по домівках. А сам заглянувши до сантехніки. У них робіт сила-силенна, треба допомагати. Потім побачив у сусідній кімнаті своїх — Васильєва, Чечина, Бескараєва... Не пішли, поки не закінчили. Ось коли усміхнувся Гентаугас:

— Оце хлопці! А ще дитсадок прийняли сьогодні у нас з оцінкою «відмінно», і побутівку відремонтували!

— Тобі ударні комсомольські щастя приносять, — кажуть хлопці. — Човни — дружину і двох дочок, подарували, Волгодонськ — звання лауреата, диплом технікуму.

Перекурюючи, під жарти, йшли вони, щасливі, вулицями свого міста, назустріч новобудов. І спалували у квартирах новоселів вогні, запалені їхніми руками. Щасливі вогні.

В. БОНДАРЕНКО,
кор. ТАРС.

Волгодонськ,
Ростовська область.

ЩЕ кілька років тому вони не знали одне одного. Михайло Терешко працював механіком на Новоукраїнському цукровому заводі, займалася іншими справами Галина Колісник. Ніна Бакуменко та Віра Козаченко й не підозрівали про існування людей, які

згодом стали їхніми кращими друзями, порадниками, колегами. Тепер вони, молоді господарі четвертої молочнотварної ферми колгоспу імені Калініна, єдині долі, котра звела їх у молодітний колектив тваринників, дозволила оволодіти улюбленою професією.

„А Я — ПО ДЕСЯТЬ...“

Власне, Михайло Терешко повинен дякувати не так долі, як неспокій Катерини Пушків, що стала його дружиною і... наставницею. Так, наставницею, і нічого в цьому немає дивного. Професія доярки складна, і нелегка, вимагає чимало вміння, знань і навичок. Катерина звикла до своєї роботи, має чималий досвід. Тому й снігав її одного разу:

— З чого мені почати, жінко?

— Беру групу первісток, — порадила. — Як за ними доглядати, такі матимеш і результати.

Михайло послушав дружину, наважився взяти групу молодичок. Поради дружини, інших тваринників, література допомогли доярці оволодіти тонкощами своєї професії. Минав час. Завідаюча фермою Ніна Васильєвська почала ставити Михайла за приклад іншим. Авторитет заробляють сумлінною працею. І ніякі красиві слова не допоможуть, коли до своїх обов'язків людина ставиться абияк. Михайло це зрозумів відразу. Це й допомогло йому вийти в ряди передовиків. А дружина стала для нього не тільки наставницею, а й суперницею у змаганні.

— Ти скільки сьогодні надоїла від корови? — лукаво мружачи очі, запитує Михайло у Катерину.

— По дев'ять кілограмів.

— А я — по десять...

Якщо порівняти результати праці Михайла і Катерини, стає видно перевагу чоловіка. Адаже він має з початку року від кожної корови більш як по 3200

кілограмів продукції. У Катерини ж результати скромніші: близько трьох тисяч кілограмів молока від кожної корови.

— До кінця року буде не менш як по 3400 кілограмів продукції, — впевнено каже Михайло.

Три тисячі чотирьох кілограмів молока від кожної корови. Багато це чи мало? Мало, якщо порівняти із здобутками п'яти-тисячників. І багато, коли врахувати, що Михайло доглядає групу первісток, продуктивність яких, як правило, нижча, ніж дозрілих корів. А коли взяти до уваги те, що молодому твариннику ще бракує досвіду, то результати його роботи просто чудові.

Отже, у Михайла справи впорядковані. А які вони в інших членів колективу, учасників соціалістичного змагання на честь XXVI з'їзду КПРС? Не скажеш, що у них бракує гарного настрою швидкоока Галина Колісник. Час від часу згадуються її рідні Карпати, і тоді молода доярка починає пісню: «Де синій гори, де гори Карпати...» Мелодію підхоплюють подруги — Ніна Бакуменко, Віра Козаченко та інші. Інколи в мелодію вплітається оксамитовий баритон Михайла Терешка. І тоді вже пісня дістає інше, ліричніше забарвлення.

Здружує не тільки праця, а й пісня. Отак поведуть разом мелодію і стануть одне одному ближчими, ріднішими. І хочеться допомогти колезі. Галина Колісник завжди відчуває це на собі. Коли прийшла на ферму, була зовсім недосвідченою тваринницею.

Боялася навіть корів, воли, мовався, з рогами. Її допомагали. А тепер щодня одержує від кожної тварини по три тисячі й більше кілограмів молока.

— Соромно тепер мати нижчі падої, — каже молода жінка. — У корови молоко на язиці. А ми маємо відстає корів.

Справді, до послуг доярки нині і силос, і жом, і кукурудза, і комбіновані корми. Комбікорми доярки одержують чимало: по кілограму на корову. Треба тільки правильно його. Кормокухні на фермі поки що немає, будують її. Отже, приготування пийла — справа доярки. Буває так, що, готуючи його, доярка замішує концентрати на холодної воді. І віддача цінного корму вже не та. Такого не трапляється ні у Галині Колісник, ні у Михайла Терешка, ні у Віри Козаченко, ні у Ніни Бакуменко. Чи не тому всі вони вже подолали тринадцятий рубіж по падої, упевнено добираються до підвищення їх?

У житті найголовніше, мабуть, — любити свою справу. Молоді тваринники четвертої молочнотварної ферми люблять її. Люблять і прагнуть працювати так, щоб мати найбільшу віддачу. І це їм вдається.

В. ШАРІЙ.

Колгосп імені Калініна Новоукраїнського району.

На знімку: Ніна БАКУМЕНКО (зліва), Віра КОЗАЧЕНКО, Михайло ТЕРЕШКО та Галина КОЛІСНИК.

Фото В. ГРИБА.

КАЛЕЙДОСКОП
МОЛОДІЖНИХ
НОВИН

ЯКЩО ВЗЯТИСЯ СПІЛЬНО

Комплексна автоматизація трубопроводного цеху здійснена на Руставському металургійному заводі, дала змогу вивільнити близько ста робітників, значно підвищити продуктивність станів. Серед авторів проекту автоматизації — чимало слухачів школи молодих раціоналізаторів.

Організація цієї школи дала можливість юнакам і дівчатам об'єднати зусилля в боротьбі за максимальне використання резервів, спрямувати творчий пошук молоді на розширення «вузьких місць» виробництва. Тільки цього року економічний ефект від раціоналізаторських пропозицій молодих металургів Руставського заводу становив близько 10 мільйонів карбованців.

Подібні школи створені майже на всіх великих підприємствах Грузії: Імпульсному автомобільному заводі імені С. Орджонікідзе, Тбіліському заводі шліфувальних верстатів, Зестафонському феросплавному та багатьох інших. Заняття в них проводять інженери, техніки, досвідчені робітники.

Р. ДАВИДОВ,
кор. ТАРС.

Тбілісі.

СІЛЬСЬКА СЦЕНА ТЕАТРУ

Філіалом Литовського державного театру молоді став новий Будинку культури колгоспу «Дайнава». Артисти і трупаються господарства уклали договір, про творче співробітництво.

Трудинники села не випадково вибрали партнером по культурних зв'язках саме цей театр: працює в господарстві, в основному, молодь. Усі спеціалісти тут — комсомольці, а голова правління С. Гедрайтіс — член бюро ЦК комсомолу Литви.

Тепер на сцені колгоспного Будинку культури сільські трупаються можуть ознайомитися з репертуаром театру, побачити нові вистави. Артисти шефствують над гуртками художньої самодіяльності сільської молоді, допомагають в організації концертів і свят.

Г. ОЗЕРОВ,
кор. ТАРС.

Алітус,
Литовська РСР.

ДОБРЕ СВЯТО

Тільки через вісімнадцять років довідається про вміст барвистих конвертів їх адресати: на «Листах у майбутнє» суворий припис: «Розкрити в день повноліття». А поки що новоіродженці вперше «переступили» поріг сільського Будинку культури, затиснувши поспалують у рожевих та блакитних одіальцях, а поздоровлення приймають їхні батьки.

Дівчата Ірина і Наталя народилися в сім'ї колгоспного воїна Василя Бондаря і його дружини вчительки Любові Бондар. Сказати добре слово батькам, поділити їхнє сімейне торжество зібралося мало не все село.

«Октябрині» — так називається урочистий і святячий обряд наречення новонародженого в селі Первомайському Кабардино-Балкарської Автономної Республіки — місцеві комсомольці. Щоразу поновову виглядає сценарій обряду, але незмінне одне: добре слово, квіти, поздоровлення.

А. МАХОТЛОВ,
кор. ТАРС.

Первомайське,
Кабардино-Балкарська РСР.

Я К НЕ ЗГАДАТИ ЧАРІВНИХ ПОЕМ
М. О. НЕКРАСОВА. ЙОГО ОПИ-
СІВ РАЙНОЇ ЗИМОВОЇ ПОРИ!
ІДЕ Ж. НАБЛИЖАЄТЬСЯ ЧАС,
КОЛИ ЗАГУДУТЬ, ЗАГУЛЯЮТЬ ЗА-
МЕТІЛІ. КОЛИ МОРОЗ-ВОЄВОДА
СКУЄ НА СТАВКАХ І РІЧКАХ ВОДИ,
ЗБУДУЄ КРИЖАНІ МОСТІ, ЗАКРИВ-
ШИ ГОЛУБИМ ПАНЦИРОМ УСЕ ЦАР-
СТВО НЕПТУНА. А ВОНО НЕ ВМРЕ,
ВОНО ЖИТИМЕ!

НА СИНІХ ВОДАХ

РІДНА ПРИРОДА

ПАВЛО Білківич, на-
чальник рибного цеху
Адгамського рибкомбі-
нату, щодня буває на
ставках, разом з друзями
прорубує ополонки, бра-
тиме проби води, сто-
житиме, щоб малькам-схо-
голіткам і маткам у зиму-
вальних ставках жилося
привітно, щоб не знали
вони ніякої біди.

Там зустріне він із
бригадиром рибцеху Ми-
колом Нагорним, з ри-
балками Миколою Борід-
ченком, Анатолієм Гонча-
руком, Віктором Лелес-
кою, разом долатимуть
труднощі, щоб риба пере-
зимувала добре, щоб за-
грала, зануртувала на пле-
сах, у синіх водах усієї
Кіровоградщини.

Більківич іще молодий,
та за плечима у нього
уже цікаве, неспокоїне
життя. Народився він на
поетичній зеленій Біло-
церківщині і, як усі хлоп-
чак, бігав до річки, купа-
вся, виростав, захоплюва-
вся рибалкою, маючи, як
усі хлопчики, зудочку з
вербової лози... Після за-
кінчення середньої шко-
ли пішов у колгосп, бо
любив працю, ніколи її не
цурався. На той час кол-
госпові потрібні були
доярки. І Павло, без ні-
яких вагань, без роздумів,
став доярком. За велике
молоко бороюся з комсо-
мольським зав'язанням і не-
довів про нього полину-
ла добра слава. Потру-
дився два роки, потрудив-
ся б, може, й більше, та
одного разу секретар
партійної організації за-
говорив з ним про осві-
ту, що, мовляв, треба обо-
в'язково зачитися, бо се-
редньої мало. Це не було
новиною. Партійна органі-
зація не випускала з поля
зору молоді, берегла,
дбала про неї.

Дивним було інше.
Можна було сподіватися,
що мова піде про навчан-
ня в технікумі чи інститу-
ті, близькому до тварин-
ництва. Та раптом:
— І знаєш де? — про-
дажував секретар. —
Прийшло запрошення з
Київської області, з Нема-
шівського риботехніку-
му.

Та це ж небо і земля!
Ферма і стави! Що ж тут
спільного?

Однак він дуже любив
біологію. Працюючи в
колгоспі, не забував доріг
до школи. Приходив і на
вечори, і на зустрічі, із за-
хопленням розповідав про
свою роботу.

На цей раз він пішов до
Тамари Володимирівни,
своїєї вчительки природо-
знавства, свого колишнього
класного керівника,
попросити поради.

— Що ж я тобі, Павли-
ку, скажу? Йди. Вчись.
Нам потрібне молоко, та
потрібна й риба. Думаю,

що рибництво сподобас-
ься тобі.

Сподобалося. Не розча-
рувався. Перед ним роз-
кривався дивний світ під-
водного царства. Ще ціка-
вішою була практика на
Слов'янському рибкомбі-
наті (Донецчина). Щодня
ісюди він переконувався
у правді своєї вчительки
— його майбутня робота
дуже важлива, дуже по-
трібна для Вітчизни, для
людей.

А коли закінчив техні-
кум, коли прибув у наш
степовий край, в Адгамку,
його, молодого спеціалі-
ста, комсомольця, привіт-
но зустріли директором
рибкомбінату Петро
Олексійович Бондар, го-
ловний інженер Олек-
сандр Трохимович Плахот-
ник, увесь колектив. Подо-
бався він їм своїм зав'яз-
анням, своїм неспокоєм, тур-
ботою про голубу ниву.

Рибкомбінат великий,
його володіння на Дніпрі,
на Інгулі, на ставках, у
степях. Та Адгамський
рибний цех найголовні-
ший. Тут здійснюється ін-
кубація риб — строкатого
та білого амура, товст-
лобика, коропа. Стали но-
воселами судаки та риба
буффало. Є й нагульні ста-
ви, де вирощують товарну
рибу...

Ні, не забути Більківичу
того дня, коли Петро
Олексійович сказав:

— Думаємо, Павле Ки-
риловичу, призначити те-
бе начальником Адгам-
ського рибного цеху...

Він не втримався:
— Ох, і ноша ж це ве-
лика!

— А ти будеш не сам,
— втрутилась у розмову
секретар партійної органі-
зації Зоя Дмитрівна По-
пущіко. — Тебе підтрима-
ють і комуністи, і комсо-
мольці.

— Що не так, виник-
нуть якісь труднощі — до
нас, до мене! — озвався
Олександр Трохимович.

— Підтримаємо! — твер-
до, впевнено промовив
і Микола Нагорний, брига-
дир рибалок, досвідчений
працівник, добрий і вір-
ний товариш.

А ЛЯ ЛЮДИНИ, яка не
знає близька життя
рибалок, їхня професія
здається романтичною,
майже екзотичною. Вес-
ною вкинь у воду малька,
а восени запусай тривою.
Від маленької ікринки та
прозорого, непомітного
малька до великих коро-
пів. Ой, не так це, далеко
не так...

Професія романтична,
але вимагає наполегливості
праці, сповнена тривою.
Від маленької ікринки та
прозорого, непомітного
малька до великих коро-
пів і судаків відстань ду-
же велика. І рік на рік не-
схожий. Не з легкого був і
цей, 1980...

Більківич, Нагорний ра-
зом з бригадою робили

велику справу. Разом го-
тували свій трудовий по-
дарунок XXVI з'їздові
КПРС.

І який подарунок!

Адгамський рибний цех
1980 року мав план виростити
14 мільйонів мальків
— сьогоднішній для Кірово-
градщини і для сусідніх
областей. План виконано.

Мав план виростити 1600
центнерів товарної риби, а
виростив і дав до столу
трудящих 2180 центнерів!
Бригада Миколи Нагорно-
го на 65 гектарах ставків
виловила по 33,5 центнера
риби з кожного гектара.

Головний інженер комбі-
нату Олександр Трохимо-

вич Плахотник передав
Нагорному телеграму з
Києва:

«Від імені президії Рес-
публіканського комітету
профспілки робітників
харчової промисловості
вітасмо бригаду Нагорно-
го з достроковим вико-
нанням річного плану, со-
ціалістичних зобов'язань.
Прийміть, дорогі товари-
ші, побажання міцного
здоров'я, великого осо-
бістого щастя, нових ус-
пехів у роботі».

— Як же досягнуто та-
кого успіху? — питаємо у
Більківича.

— У праці. Щоденній,
наполегливій праці...

— А точніше?

— Велике значення ма-
в догляд. На перший по-
гляд здається, що коли
вкнеш рибу в ставок, то
вона знайде одне — гу-
ляти й рости. А це не так.

Нагорний, члени його
бригади разом з началь-
ником лабораторії Парас-
кою Плахотник щодня
роблять аналізи води, щоб
у ній була потрібна кіль-
кість кисню, азоту, інших
хімічних елементів. Коли
чогось не вистає, ми
зразу ж у відповідних до-
зах вносимо. Бережемо
рибу й від захворювань,
охороняємо від ворогів,
зокрема від сірої чаплі,
яка може щоденно з'їсти
до одного кілограма
риби.

Скоро здійсниться най-
заповітніша мрія Павла
Більківича. Нині він канди-
дат у члени КПРС, канди-
дський стаж проходить
успішно, незабаром стане
членом лєнінської партії.

Більківич поправив оку-
ляри:

— Вибачайте! Поспішаю
до школи.

Знову загадка. Не на
став, а в школу.

— Там, у середній шко-
лі, — голубий патруль. На-
ші добрі друзі. Разом вес-
ною переселимо маль-
ків із зимувальних ставків
у нагульні, годуємо рибу,
доглядаємо, воюємо із за-
вешними жабами, що пої-
дають ікру, із сірими чап-
лями. А взимку голубий
патруль б'є лунки, прова-
дить аерацію води...

Сині води... Сніги... Як
не згадати чарівних описів
Некрасова! Мороз — воє-
вода почав будівництво
крижаних мостів. Не
страшні вони. На варті ри-
би стоять неспокійні, пра-
цьовиті люди, голубий
патруль... І як хочеться й
нам побажати їм одного:
успіхів у роботі на синіх
водах.

М. СТОЯН,

член обласного літ-
об'єднання.

с. Адгамка

Кіровоградського району.

КОНЦЕРТ— ПЕРЕДОВИКАМ

Художня агітбригада Кіровоград-
ського ремонтно-механічного заводу
Укрремтресту часто виступає як не-
ред трудівниками рідного підприємст-
ва, так і перед жителями міст і сіл
області. Її концерти завжди хвилю-
ють, приносять насолоду і надовго ли-
шаються в спогадах глядачів.

І ось іще одна зустріч із вдячним
глядачем. 6 грудня цього року агіт-
бригада побувала в радгоспі «Черво-
на зірка» Бобринського району. Са-
модіяльні артисти дали концерт на
честь переможців соціалістичного
змагання в господарстві за підсумка-
ми 1980 року.

На знімку: група танцюристів ви-
конує російський танець; співають
(зліва направо) Н. Юрківська, І. Бу-
данцев, Л. Баліцька.
Фото П. УМАНСЬКОГО.

РУКУ, РОВЕСНИКУ!

XXVI з'їзд КПРС радянська молодь зустрічає даль-
шим розантком соціалістичного інтернаціоналізму, по-
глибленням дружніх зв'язків з молоддю братніх соці-
алістичних країн. Надходять численні повідомлення про
справи і звернення в ім'я дальшого вдосконалення і
зміцнення цих зв'язків з різних куточків, від різних лю-
дей. Цій справі вони віддають полум'я своїх сердець,
уміння творчих рук, кращі помисли та бажання, нездо-
ланне прагнення відмінно вчитися, творити корисне.

ДРУЖБІ МІЦНІТИ

У нашій області діє 354
клуби інтернаціональної
дружби. Плодотворно пра-
цює КІД середньої школи
№ 14 міста Кіровограда.

Він одержав високу нагоро-
ду — Почесну грамоту Ра-
дянського комітету захисту
миру за активне сприяння
його роботи. На сприну миру
КІД вище 3000 карбованців,
зібраних серед учителів та
учнів. Школа є колективним
членом Товариства радян-
сько-болгарської дружби.

Заради дальшого зміцнення
і поглиблення братерських
зв'язків кожен учень школи
прагне зробити щось корис-
не. Роботу очолює бюро,
яким керує вчитель історії
Борис Іванович Федоров.

Навколо нього сконцентру-
вався великий загін активі-
стів. Ініціаторами багатьох
починань є старші піонер-
побороти Оля Четвертак, го-
лова ради КІД Людмила Ко-
валенко, піонерка Наталя
Голубанова та багато ін-
ших. За їхнім прикладом уч-
ні взяли участь у шестипи-
тих вікторинах «Чи знаєш
ти Болгарію?» Завдяки па-
пруженій, повсякденній ро-
боті вони здобули перемо-
гу. Генеральне консультство
Болгарії в м. Києві нагоро-
дило КІД добірною книгою.

Добрий приклад насліду-
ють інші школи. Голованів-
ська працюють клуби середньої
школи № 19 м. Кіровограда,
Підвисоцької десятирічки
Новоархангельського райо-
ну, Новомиргородської шко-
ли-інтернату. Голованівсь-
кої середньої школи № 2.
Гостинно приймають кидів-
ці міста Світловодська відві-
тку болгарських друзів — 33

відмінників навчання, чле-
нів загону «Бодра смяна» з
Толбукінського округу.

— Всюди, де ми були, нас
зустрічали із зворушливою
теплотою, — каже голова
ради загону, семикласниця
школи імені Димитрова Га-
ліна Нелія Іванова, — Ук-
раїнський хліб-сіль, квіти...
Ми почували, що перебуваємо
серед друзів, братів.

Керівник загону член Тол-
букінського окружного ком-
сомолу Марія Петрова за-
значила: «Чотиринадцять днів
перебування у Світловодсь-
кому районі — образно ка-
жучи, два тижні дружби —
ми назавжди збережемо в
пам'яті! На прощання вона
подарувала: «Часточки сердець
залишаємо у вас і кажемо:
наша дружба навіки, брат-
рушки». Від імені загону
вона побажала, щоб усе
про що ми мріємо, стало ре-
альністю.

Тісний зв'язок існує між
учнями міст Світловодська
Толбукіна, Генерал Топова.
За активну роботу КІД
школи-інтернату Світловод-
ська нагороджено Грамотою
Міністерства освіти УРСР,
ЦК ЛКСМУ та Українсько-
го республіканського комі-
тету захисту миру.

Дружба наша взаємна й
міцна. Те, що вже зроблено
клубами інтернаціональної
дружби, — лише початок.
Попереду велика копітка
робота по дальшому зміц-
ненню братерських зв'язків.

Л. ГЛАЗОВ,

заступник голови прав-
ління обласного відді-
лення Товариства ра-
дянсько-болгарської
дружби.

АДРЕСА ДОСВІДУ

ТЕЛЕЦЕНТР У СІЛЬСЬКІЙ ШКОЛІ

По дзвоніку на урок
засвічуються голубі ек-
рани в класах Червоно-
донецької середньої
школи на Харківщині.
Тут створено перший у
сільських школах Украї-
ни телецентр, який веде
свої передачі по п'яти
каналах. У той час, як
одним з них показують
фільми, іншими демон-
струють слайди, малю-
нки, фото або транслю-
ють навчальну програ-
му Центрального теле-
бачення.

Обслуговує велике
технічне господарство
лише один працівник.
Користуючись порта-
тивним ультразвуковим
пультом, оператор мо-
же на відстані керувати
апаратурою, приводити
в дію телекамери. Про-
грама: передача кожного
дня складається на за-
мозлення педагогів з
врахуванням шкільного
розкладу.

Новинка стала чудо-
вим помічником учите-
ля, зробивши неочіп-
ним викладання всіх
дисциплін. Разом з тим
у педагогів вивільнився
час, що витрачався ра-
ніше на роботу з ко-
лишніми технічними за-
собами навчання. Теле-
центр відкрив нові мож-
ливості в організації по-
закласного виховання.
Тепер організуються
творчі групи, які готу-
ють випуски шкіль-
них тележурналів
«Старт», «Світ сьогодні»,
«Орляк».

Своїм народженням
телецентр зобов'язаний
директорові школи В. І.
Курочці і шефам — тру-
дівникам Шебелинсько-
го газопромислового
управління. При сприян-
ні колективу управлін-
ня для учнів обладнано
також предметні кабінет-
и, радіостанцію, орган-
жерею, асепсувальну
базу.

В. ФОМЕНКО,
кор. РАТАУ.

▲ Орієнтир на завтра.

▲ Пропозиція: влаштувати матчеву зустріч між шефами і підшефними.

▲ Перша перемога кіровоградських баскетболістів.

▲ Запрошуємо до розмови.

«ЕНТУЗІАЗМ—ЗРАНКУ...»

ЗА РЯДОМ
ПРОЕКТУ

У проекті ЦК КПРС до XXVI з'їзду партії підкреслено: «Активно розвивати масову фізкультуру і спорт, сприяти ширшому впровадженню їх у повсякденний побут радянських людей. Посилити фізкультурну та спортивну роботу серед дітей і молоді, ефективніше використовувати спортивні споруди». Наш кореспондент зустрівся з головою обласної ради ДСТ «Колос» О. О. Кучерявим і попросив його поділитися своїми думками, викликаними цим партійним документом, розповісти про орієнтир сільських фізкультурників Кіровоградщини на одинадцять п'ятиріччя.

О. КУЧЕРЯВИЙ: Так, масовість — це фундамент для зростання майстерності. Нині в 525 колективах сільського спортивного товариства налічується майже 85 тисяч тільки тих, хто відвідує спортивні секції. В цьому, олімпійському році понад 70 тисяч трудівників села вийшли на старт, щоб означити новими досягненнями 30-річчя свого спортивного товариства. 43 із них стали кандидатами в майстри, 5 майстрів спорту, а в боротьбі класичного стилю Олександр Ушаков — майстром міжнародного класу, здобув титул чемпіона Європи серед молоді і звоював цими днями на міжнародному турнірі у Фасенце Великий приз Італії.

Звичайно, ми радіємо, коли вихованці «Колоса» завоюють «золото» чи «срібло» на республіканських і всесоюзних змаганнях. Та ще більша вітха, коли висота в спорті бере кращий хлібороб, людина, яка прославилася себе в праці і носить медаль чемпіона з багатоборства ГПО. Тож щороку ми й проводимо змагання, на які запрошуємо таких людей.

Безперечно, ми ставимо великі вимоги перед нашими тренерами, котрі готують спортсменів високого класу. Та не менша увага має приділятися колективам фізкультури. Міцні вони там, де свої зусилля об'єднали керівники господарств, комсомольські й фізкультурні активісти. Для прикладу візьмемо хоча б колгосп імені Леніна Долінського району. Ватажок сільських спортсменів Євген Бондюк був колгоспним стипендіатом у Київському інституті фізичної культури. Тепер він розв'язує питання розвитку спортивно-масової роботи в низовому колективі фізкультури. І, звичайно, не сам, а з допомогою громадських помічників. Часом працівники «Колоса» рапортують про те, що вони за рік підготували 50 — 100 інструкторів, які можуть повести за собою початківців. Можуть, але не поведуть. Бондюк же не без похвали каже: «У мене до двадцяти громадських інструкторів». Таких, як Григорій Довгаль, Григорій Козак, Микола Грищенко,

Григорій Рець. Козак і Довгаль, наприклад, — кращі водії господарства, вони — гирівники, штангісти. А хлопці, яких вони тренують, — призери районних змагань. Саме завдяки ефективному використанню спортивних споруд 137 членів цього колективу (з 489) стали розрядниками, 183 — значківцями ГПО. Успіх ще й тому, що у дільницях немає дилем: «Це ваше, а це — наше». Колгосп допомагає школі, школа — колгоспові. Ось і тепер, коли почався зимовий сезон, Євген Бондюк, розробляючи графік проведення поєдинків зимового дня, хоче, щоб разом з колгоспними спортсменами на старт вийшли й старшокласники Кіровоградської середньої школи.

КОР.: У низових колективах «Колоса» нині є 14 типових стадіонів на 1500 і 3000 місць, 34 спортзали. Звичайно, цього мало. А як надалі розв'язуватиметься проблема будівництва стадіонів і спортивних споруд?

О. Кучерявий: Коли ми говоримо про стадіон, то маємо на увазі цілий комплекс спортивних споруд. Наприклад, у колгоспі імені Щорса Ульяновського району в зону стадіону входять футбольне поле, легкоатлетичні сектори з гумовобитумним покриттям, ігрові майданчики для волейболістів, гандболістів, баскетболістів; тут же стрілецький тир, поруч — спортивний зал. І все це зроблено за рахунок господарства, з активною участю молоді. Звичайно, такий обсяг робіт виконати під силу економічно міцним колгоспам. Та коли йдеться про фізичне загартовування молодих хліборобів, тут, гадаю, не варто економити. В тому ж таки Ульяновському районі з цим твердженням згодні керівники колгоспів імені Фрунзе, імені Шевченка і теж збудували зразкові стадіони. А взагалі ми тримасмо напрям на те, щоб у кожному селі було футбольне поле, а в бригадах, на великих виробничих дільницях — ігрові майданчики. І якщо кожен із молодих трудівників виявить ентузіазм, усвідомить, що заняття фізкультурою і спортом — просто необхідність, то й на невеликих спортивних комплек-

сах можна досягти успіху в подоланні спортивних висот. Маю на увазі й кількість підготовлених значківців ГПО. Часом наші фізкультурні працівники, рапортуючи про свої досягнення, завищують справжню цифру. Не склав той чи інший спортсмен одного, двох нормативів, а йому вже ставлять залікові очки. Така практика надалі ще більше піддаватиметься гострій критиці, і ми суворіше спитасмо з окомислювачів. Справжньою фізкультурною, як кажуть, треба займатися зранку, не забуваючи про це цілий день. І не робити пауз серед тижня.

Інший напрям — систематичне проведення змагань. Не можна зібрати сотень, зберіть десятки — у бригадах, відділках, за місцем проживання. І тоді невідмінно буде віддача.

КОР.: Нерідко ми підкреслюємо, що комсомольські активісти стоять осторонь тих проблем, які розв'язують фізкультурні працівники, хоч це і їхня справа. Як же контактують із комітетами комсомолу анти-«Колоса»?

О. Кучерявий: Не думаю, що треба чекати, поки хтось із цих двох категорій зробить перший крок до спільних дій. На місцях немає подекуди такого контакту, бо його нема й у цілому по району. А ось голова Ульяновської районної ради «Колоса» Микола Руденко, наприклад, невідкладні питання завжди розв'язує з райкомом комсомолу. І в кожному колгоспі фізорганізації комсомольськими активістами. Вважаю, тут суперечок не повинно бути і ніякого поділу обов'язків теж, особливо тоді, коли йдеться про впровадження комплексу ГПО.

КОР.: Обласна рада вашого спортивного товариства має вже певний досвід проведення змагань із зимового багатоборства ГПО. В ході таких змагань торік появилися нові імена першорозрядників, кандидатів у майстри. І все ж на місцях не входи влаштовують такі поєдинки.

О. Кучерявий: Бо ще не всі ми приділяємо увагу пропаганді комплексу ГПО. Завітайте у Велику Андрусівку Світловодського району, Созонівку Кіровоградського району, села Вільхове і Синьки Ульяновського району. Тут і вимку юнаки і дівчата складають залік з фізичної та військово-технічної підготовки. А потім стартує багатоборство. Бо в колективах фізкультури не забувають про пропаганду вимог і нормативів комплексу, популяризують їх серед молоді. А найкращий спосіб для цього — проведення цікавих спортивних змагань.

ЧЕКАЄМО ШЕФІВ

Молоді робітники міста Світловодська нерідко надають шефську допомогу хліборобам, тваринникам району. А от між спортсменами міста і села контакти не такі вже й тісні.

Фізкультурники «Колоса» чекають підмоги в справі будівництва спортивних споруд, у проведенні масових спартакіадних змагань.

А що, коли наше зближення почнеться саме тепер, узимку? Ніяк, скажімо, облаштовувати спортивні майданчики. То давайте разом вийдемо на старт зимового багатоборства ГПО. Хай команда одного з підприємств міста покличе до себе багатоборців колгоспного колективу фізкультури. Хай місські спортсмени влаштують лижний агітпробіг у село і візьмуть

участь у вечорі спортивної слави. Такі взаємозв'язки підуть на користь обома колективам. А надалі сфера співробітництва, я певна, розшириться.

В. ГУЗЕНКО,
голова Світловодської районної ради «Колоса».

ВІД РЕДАКЦІЇ: Пропозиція, вважаємо, дуже цікава. А що скажуть із цього приводу товариші зі Світловодського міського спорткомітету, з провідних колективів фізкультури міста? Коли перні спілальні поєдинки?

Це стосується й кіровоградців, знам'яників, олександрійців, спортсменів інших міст області.

Чекаємо вістей із стадіонів, спортзалів, хокейних майданчиків, лижних трас.

ПРОПОЗИЦІЯ

БАСКЕТБОЛ

А потім — фінал

9 грудня у спортивному залі факультету фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна почалися зональні змагання чемпіонату України з баскетболу серед жіночих команд третьої групи. В іграх беруть участь збірні Києва, Львова, Ворошилограда, Запоріжжя, Тернополя і Кіровограда.

Ось результати двох перших матчів: Київ—Ворошилоград — 55:45; Кіровоград — Запоріжжя — 48:46.

Команда — переможниця, яка здобуде право продовжити боротьбу у фінальному турнірі, визначиться сьогодні.

ВОЛЕЙБОЛ

До перемог — упевнено

П'ять днів спортивний зал Будинку фізкультури заводу «Червона зірка» був відданий у розпорядження волейболістів. Тут проходили фінальні змагання розіграшу першості обласної ради товариства «Авангард» з волейболу. В матчах чоловічих колективів вуглерозізу «Бандуриєцький» і Кіровоградського заводу друкарських машин сильнішими виявилися олександрійці. Вони виграли з рахунком 3:0. І в останніх чотирьох зустрічах гірники не мали собі рівних. Тож по заслугі піднялися на найвищу сходинку п'єдесталу пошани.

У жіночій групі команди перемогли волейболістки заводу друкарських машин.

В. ШАБАЛІН.

РУЧНИЙ М'ЯЧ

Молодці, авіатори!

Спортивний зал Кіровоградського льотно-штурманського училища цивільної авіації сім днів був відданий у розпорядження любителів ручного м'яча. Тут проходила першість обласної ради товариства «Спартак» між колективами фізкультури середніх навчальних закладів.

Упевнено провели поєдинки представники першої команди організаторів турніру. Вони й піднялися на найвищу сходинку п'єдесталу пошани. Срібні нагороди одержали учні однокласники з другої команди, а бронзові дісталися майбутнім авіаторам з вишого льотно-штурманського училища цивільної авіації.

В. ТЕРДОСТУП,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

— Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

АНКЕТА «МК»

ХТО СЬОГОДНІ НА КОВЗАНЦІ?

Нерідко з низових колективів фізкультури загально-освітніх шкіл, профтехучилищ, технікумів, вищих навчальних закладів узимку надходять сигнали, що тут відчувається помітний спад у спортивно-масовій роботі.

Здорово!

Фотоетюд В. Гриба.

А як у твоєму колективі, товаришу? Ми звертаємо до школярів, студентів, трудрезервістів із запитаннями:

1. Скільки раз на тиждень ти тренуєшся і якими видами спорту займаєшся?
2. Що заважає тобі займатися спортом узимку?
3. Скільки змагань відбулося в колективі за останній зимовий тиждень? Які?
4. Твоя адреса, де навчаєшся, вік, прізвище та ім'я.

Цю анкету заповни, виріж і пошли на адресу редакції. Відповіді можна написати й на окремому аркуші паперу.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

ВК 00370.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 01107.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу. 316050, МСП М. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар відділу учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолaboratorія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Зам. № 618.

Тираж 54000.